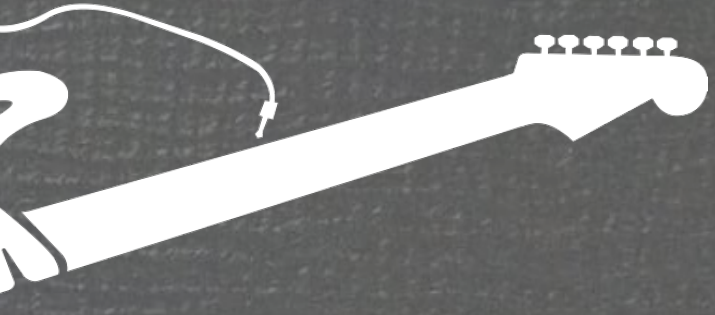

Jimmes GITTAR MAGAZINE

#7, 2021

In deze editie:
10 jaar VGS
(oud)-leerlingen
Scott Henderson
Flynn

*Wederom; er zit veel liefde en tijd in mij.
Als u mij uit hebt, gooi mij niet weg maar
geef mij door!*

Voorwoord

Lieve Lectori Saluti,

I know, deze aanhef klopt niet echt. Echt niet, zelfs. Maar soms moet je een ingesleten gewoonte maar gewoon koesteren. Omarmen, zo je wil. Het hoeft niet perfect. Sterker, perfection is boring.

Maar waarmee ik had willen beginnen, is dit, dat, ik zo intens gelukkig word van alle leerlingen -huidig of oud--, die ik heb leren kennen via Gittar School. In 2010 startte ik, met goede moed en een idee: lesgeven (als in: "to give my A-game") aan muzikanten met wie ik een klik voel. En nu, 10 jaar later (vorig jaar telt volgens mijn eigen jaartelling niet mee) heb ik alleen nog maar betere moed gekregen. Ik stuur nu net mailtjes naar oud-leerlingen. En dan komen al die mooie herinneringen weer tot leven, alsof ik weer in de lessen van destijds zit. Ik hoor en zie het weer levendig voor me – een toast dus op al die muzikanten met wie ik een tijdje meegelopen heb, op de talloze optredens tijdens Gittar Day in t Teejater. Op de buzz. De vibe. Op die onverwachte spelingen van het lot.

Dat er nu een nieuwe Gittar Magazine in je handen ligt, is zo'n onverwachte speling. Lisan en Ron vinden het leuk om gezamenlijk de VGMagazine traditie voort te zetten. En Tom die het vorm geeft, in InDesign. Online vergaderen; beetje lachen, beetje ontregeling. Nieuwe energie, een nieuw idee: "Laten we er een jubileum editie van maken". Omdat we vorig jaar 10 jaar bestonden. We hebben een heuse enquête rond gemaild, waarmee je zo leuk van die grafieken kan maken. 10 jaar Vinnie's Gittar School. 10 jaar Gittar Day. 10 jaar zoveel mooie verhalen. Hier voor jullie opgeraapt. Misschien ben je zelf wel een van de auteurs.

Veel leesplezier!

Vincent

www.vinniesgittarschool.nl
info@vinniesgittarschool.nl

Een paar dagen verder: De eerste reacties van oud-leerlingen stromen binnen. Mannn!, wat een mooie, positieve, lieve reacties lees ik terug. Ze staan hier verderop in deze jubileum editie. Met mooie verhalen door de tijd heen: **Barry** (10 jaar terug), nu werkzaam als sound designer bij zijn eigen **Manglemoose**; **May** (3-5 jaar terug) nu haar creatieve verhaal vertellend via critical design en **Simon** (nu), de muzikale alleskunner.

By the way, mijn naam wordt in deze jubileum editie wat meer genoemd dan anders. Het zij zo. Ik zie het meer als een bijgevolg van een mooie samenwerking – iets dat ontstaat als je samen met iets moois en belangrijks bezig bent. Het is geen eenrichtingsverkeer, maar een proces dat we samen delen of deelden. En waar we hopelijk nog lang met een glimlach op terugkijken.

Heel veel leesplezier en dank aan iedereen die de moeite heeft genomen om de enquête in te vullen en meegeholpen heeft er een hele mooie editie van te maken!

Foto voorpagina; Arjan Vermeer

Vinnie's Gittar Philosophy

Mijn filosofie is dat ik alleen wil samenwerken met muzikanten die met hart en ziel muziek willen maken, ongeacht niveau. Ik vind het belangrijk dat er een klik is tussen ons. Ik neem niet iedereen zomaar aan, om die reden. Ik zie jullie niet als 'klanten' of als 'bron van inkomsten ter dekking van vaste lasten'. En dat ik dan het product 'les' geef en mijn school als merk moet pushen op de gitaarmarkt; handson of bilateraal. Laten we lekker stoppen met dat 'schooltje spelen', of 'bedrijfje spelen'. Jullie willen iets leren wat ik al gedaan heb en daar dus logischerwijs een voorsprong in heb. No big deal.

En dat deze filosofie werkt -op lange termijn zeker- bewijst de afgelopen corona crisis. Het heeft ons dichterbij ons doel en elkaar gebracht; we hebben elkaar nodig. Al mijn leerlingen (nou ja, niemand is van iemand, maar je snapt wat ik bedoel) vind ik geweldige personen, persoonlijkheden, karakters. Ieder op zijn of haar eigen manier; muzikanten die ondanks alles de noodzaak -en ik hou van dat woord- voelen om zich door dat spreekwoordelijke moeras van muzikale ontwikkeling en persoonlijke groei te ploegen. Soms door mist, kou en tegenwind. Lesgeven is geen eenrichtingsverkeer. Ik herken mezelf in jullie. Ik heb met vallen en opstaan veel geleerd in de afgelopen 10 jaar Gittar School. Niet alleen met betrekking tot het op maat overbrengen van informatie, maar ook op sociaal en mentaal vlak. En ik vind het mooi alle verhalen van jullie te lezen en kijk met dankbaarheid terug.

Als ik nu toch persoonlijk ben, dan maar dit ook: een paar weken voordat ik 22 zou moeten worden, stond de tijd stil. Alles stond stil, en tegelijkertijd ging het zo razendsnel. Ik zat midden in Luis, een orkaan 4D (1). Het dak waaide van mijn huis en geknield achter een gammel hekje hoopte ik te overleven, maar het was allang niet meer in mijn handen. De windstoten werden harder en harder en kwamen sneller en sneller. Beetje bij beetje viel alles van me af, alsof je een ui pelt: mijn opleiding als boekhouder (hilarisch genoeg diende mijn zware BE-boeken nu als ballast om de kast achter de deur te verzwaren), diploma's (ik had alles gedaan wat anderen van mij verwachtten; ouders, school, maatschappij -maar wat heb je aan waardepapieren, als je je eigen leven niet kunt redden?), mijn baan (tja, een baan), familie en vrienden en als laatste ... mijn gitaar (dezelfde Westone gebruik ik nog altijd tijdens mijn lessen, of dat blauwe theorieboekje).

Ik bleef alleen over - toen blij dat ik geen vriendin had, omdat ik haar niet kon beschermen; ik was er niet eens meer voor mezelf. 'Hier eindigt mijn verhaal', dacht ik vaak. Als door een wonder heb ik het overleefd. Het duurde nog een paar jaar, voordat ik besloot muzikant te worden (een heldere ingeving op de N223 De Lier - Delft, ter hoogte van Den Hoorn). Niet omdat ik zoveel talent had, zeker niet, I'm a slow learner, maar gewoon omdat ik muziek mooi vind. Ik had een tweede kans gekregen en die wilde ik pakken.

"Just keep moving forward and don't give a shit about what anybody thinks. Do what you have to do, for you."
- Johnny Depp

"Talking about music is like dancing about architecture, it makes no sense"
-Guthrie Govan

Dus als anderen zeggen dat ik het verkeerd doe of mij niet (willen) begrijpen, dan denk ik dat dit mijn antwoord is: ik weet het ook niet zeker, ik twijfel soms, heb me dikwijls eenzaam en niet-gezien gevoeld, er zijn mensen weggefallen, ik heb domme dingen gedaan en gezegd, ik heb met heel mijn hart en ziel liefgehad en verloren, helaas; maar ik heb geloof ik een manier gevonden waarop ik door dit leven wil gaan. Meer afgestemd op mijn intuïtie, mijn eigen innerlijke stem – hoe vaag, onhoorbaar en verwarrend ook. Ik heb toffe mensen om me heen, die de moeite nemen om te willen kijken. Ik word me steeds meer bewust van de kracht en wijsheid van mijn lichaam, van binnenuit voelend. Soms sterk en ogenschijnlijk onverwoestbaar. Soms meer kwetsbaar en klein. En dat alles wat ik denk, zeg of doe, hoe simpel en onbeduidend ook, rimpelingen veroorzaakt. Als een steentje dat je in een rivier gooit. En dat in dat alles schoonheid zit.

(1) 5 is het hoogste. Luis in mijn herinnering: 2 tot 600 doden (zei men toen), totale chaos en ontredde, een bekende die me vastklampte op straat en schreeuwde: 'heb je mijn vrouw en kinderen gezien?'; maanden lang geen elektriciteit meer (zei men), dagenlang geen eten hebben, behalve blikjes cola van 40 graden, diarree, de geur van verrot mensenvlees, plunderingen, avondklok, gewapende mannen door de straten...

(Oud)-leerlingen

Karel, solfège les 2013-'14

In 2013 plaatste ik een foto van een theorie boekje. Dit met de tekst: 'Uit. En even klaar mee voor vandaag. Hoofd = vol.' Vincent stuurde mij een bericht om solfège bij hem te volgen.

Mijn lessen bij VGS hebben me echt naar de next level gebracht en goed voorbereid op mijn auditie (en ik ben aangenomen!). Daarbij zijn Gittardays me altijd erg bij gebleven, ik speelde vaak mee en keek er erg naar uit!

Erwin, gitaarles 2010-'11

Ik heb die ene masterclass van Scott Henderson nog meegemaakt bij je. En nog een keer opgetreden ook :)

Marco, gitaarles

Ik heb bij Vincent aan 3 leerlingen dagen mee kunnen doen. Deze waren stuk voor stuk fantastisch om aan mee te doen en Vincent heeft dit altijd top geregeld! De allereerste keer met Comfortably Numb was echt een super ervaring! Op de derde leerlingendag heb ik samen met mijn vriendin (ondertussen vrouw) kunnen rocken op "Find the Real" dit was super gaaf! Vincent ook de improvisatie sessies aan het einde van iedere les waren erg leuk en heel leerzaam! Hier heb ik veel aan gehad!

Ken, gitaarles

Ik denk dat ik vanaf mijn 18e les had bij Vincent, een jaartje in een band gespeeld en tweemaal alleen een nummertje gedaan op de leerlingendag. Kolere, dat was spannend alleen, maar ook gaaf om te doen.

Het is een paradox, bij Vincent gaat het er niet om, om je eigen ego te strelen. Desondanks stimuleert hij je wel, dat je jezelf moet neerzetten op het podium. Nooit de drive of discipline gehad om goed te kunnen spelen, maar bij vlaggen heb ik er veel plezier in.

Ik ben nu regelmatig alleen in het Zuiden van Duitsland, en ik pak de gitaar weer steeds vaker op.

Elmer, solfège 2014

Mijn herinnering aan VGS is dat ik in 2014, een half jaar voor mijn toelating aan de HKU Muziek & Technologie begon aan een stoomcursus solfège en theorie. Na mijn bachelor ben ik nu begonnen aan de Master of Music Design aan de HKU. Ik focus me op songwriting en heb een eigen band: Love Hz, waarvan ik de zanger en gitarist ben (check ons op spotify!)

Jesse, gitaarles 2013-'20 (met pauzes)

Mijn herinnering aan 10 jaar VGS is de ongezouten maar nooit ongegronde mening van Vincent. Hij zal je altijd proberen te helpen met de vragen waar je mee zit. Of dit nu met muziek te maken heeft of de zaken daar rondom.

(foto: Kim Vulders)

Rosalie, gitaar, solfège 2010-'12

In 2010 ben ik bij Vincent op les gegaan, nadat hij mij was aanbevolen door Paul Persoon. Op een gegeven moment kwam er één heel duidelijk doel in beeld, namelijk muziek gaan studeren! Samen met Vincent en nog wat studenten hebben we open dagen bezocht en uiteindelijk viel de keuze op de Rockacademie. Hier ben ik vervolgens ook aangenomen en heb daar een hele gave tijd gehad.

Ik heb bij Vincent mogen genieten van vele inspirerende masterclasses, waaronder van Scott Henderson, toffe solfège lessen in een hecht, gezellig clubje met gelijkgestemden en natuurlijk de gitaarlessen waar Vincent me onwijs veel heeft kunnen leren.

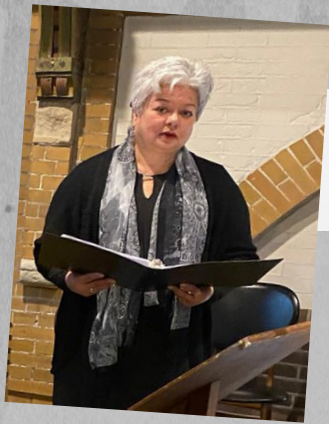
Na de Rockacademie ben ik als ZZP'er in een studio gaan werken als geluidstechnicus en sound designer. Hier heb ik onder andere sound design voor Efteling Attracties en -sprookjes gemaakt. Daarnaast ben ik altijd blijven spelen, ik heb een coverduo Acoustic Cuts, waarmee we veel bruiloften en partijen voorzien van muziek. Ook heb ik een guilty pleasure coverband met de naam Brugklasbeatz, hiermee zijn we zelfs verzeild geraakt in seizoen 10 van The Voice of Holland. Momenteel werk ik als Mendix Consultant in de IT

Mark, gitaarles 2012-'17

Tussen 2012 en 2017 heb ik les gehad van Vinnie, nadat wederzijds was afgetast of dit een kans van slagen had. Ik heb geleerd ontspannen en ongecompliceerd te spelen voor het beste resultaat. Alles wat ik heb geleerd gebruik ik nu ook bij het bespelen van andere instrumenten, waaronder de saxofoon.

Het vooruitzicht naar de jaarlijkse door Vinnie georganiseerde optredens, de optredens zelf en het samenspel geven een extra motivatie alles uit jezelf te halen.

Monique, solfège 2015 - '17

Kiki, gitaarles

Julie, bandles 2016-'17

8 februari 2013. Femke speelt, ik zing. Bubbly, van Colbie Caillat. Een maand eerder mocht ik mee naar Fems gitaarles. 'Zing nu eens hard', spoorde haar leraar mijn onzekere 16-jarige zelf aan. En dat deed ik. Steeds een beetje luider, bij de zanglerares waar Vincent mij aan koppelde, de optredens die daarop volgden – van pop naar rock. Ik leer nog steeds. Sinds kort ook ukelele. Het nummer dat ik nu probeer? Bubbly.

Ines, solfège 2016-'17

Deze foto is gemaakt tijdens Vinnies Gittar Day 2018, van mijn toen-nog-niet-complete jazzband... inmiddels wel compleet!

Volgens mij heb ik mijn solfège en theorielessen gevolgd in de jaren 2016-2017. Als ik even terugdenk aan wat ik allemaal te danken heb aan VGS, dan is dat natuurlijk een hele hoop. In eerste instantie alle kennis door de solfège en theorielessen, waar ik heel veel aan heb gehad in zowel het geven van pianolessen als mijn eigen muzikale ontwikkeling. Dat laatste heb ik vooral gemerkt in mijn zang: hoe kan ik de boodschap uit de liedjes die ik zing écht overbrengen naar mijn publiek.

De optredens tijdens Vinnies Gittar Day gaven mij de kans om hier steeds meer in te groeien. Dit vind ik nog steeds heel waardevol! Naast VGD blijf ik mezelf hier nog steeds verder in ontwikkelen. Daarnaast vind ik het super tof dat VGD het eerste podium was voor mijn jazzbandje. Ook al waren we nog niet compleet, we konden in ieder geval onszelf ontwikkelen én toewerken naar een optreden. Een mooie terugblik, maar vooruit kijkende hoop ik natuurlijk op nog meer mooie Vinnies Gittar Days!

Remco, gitaarles 2020-heden

Na ruim 20 jaar gitaarspelen en aankloten heb ik eindelijk de stap genomen om les te nemen. En wat ben ik blij dat ik dat gedaan heb! Ik heb eindelijk geleerd om een nummer écht te spelen en te begrijpen. Het is voelen en spelen, niet denken maar doen.

Dennis, gitaarles

Alexander van Zijl (DJ LX)

Alexander van Zijl DJ LX (Leraar bij NS-Audio. Producer bij Rotterdam Records, Handkcuf Records.) Music is the universal language zeggen ze weleens. We schrijven Sneeuwpop 2019.

Mijn broer moest optreden en als support kies je ervoor om vrijwillig daar te bevriezen. Net voordat mijn broer op moet staat daar "dat bandje" waarvan je denk: Ik ken het niet maar ik vind het geweldig. Vinnie's Vice staat daar de meest geniale muziek te coveren waar ik (schametelijk) niks van herken. Backstage spreek ik Vincent aan en leg hem uit dat ik met synth's en drumcomputers en de meest harde muziek maak die je kan bedenken. Waar genoeg spreken we af wat te proberen in de studio. Daar zal blijken dat muziek stylen wel degelijk kunnen verschillen. Denk aan percussie, vocalen en arrangement. Op moment van schrijven zijn wij bezig om die verschillen te overbruggen met een nieuwe track en heb ik het gevoel mijn comfort zone uit te moeten. Iets wat ik iedereen van tijd tot tijd aanraad.

Q: What do you pay doctors with?

A: With money

Q: And employees?

A: Still money

Q: And musicians

A: uh... with exposure?

Techniek vs emotie

Ik streef ernaar om beide te ontwikkelen. Onder techniek valt voor mij alles om je instrument of liedje te beheersen: overzicht over de hals; kennis van je instrument (bij zang is dat bijvoorbeeld je lichaam); discipline en dagritme om langdurig met plezier, focus en balans te oefenen; weten waar het liedje overgaat; welke licks ("woordjes") of toonladders je waar en wanneer kunt spelen; je vingers en lichaam soepel houden met warming up oefeningen; razendsnel akkoordtonen weten te vinden en horen – over je hele hals; rechterhand techniek; zo min mogelijk fysieke kracht zetten; een spannend en logisch verhaal vertellen; mijn eigen sound vinden; tot op de millimeter mijn helden kopiëren, totdat ik weet hoe ze denken; veel op het podium staan, etc. Onder emotie valt wat mij betreft de vaardigheid om dan al je techniek en kennis los te laten en de muziek haar werk te laten doen, door te focussen op het gevoel, op waar het vandaan komt en minder op hoe het klinkt – zoveel mogelijk los van ego.

Beide zijn belangrijk en verdienen aandacht. En beide kun je trainen. Vandaar dat ik in mijn lessen ook beide aspecten behandel. Want als je je uitsluitend richt op "gevoel" en hoe je speelt, kan dat aanvoelen als hardlopen met een steentje in je schoen. Met andere woorden, je wilt kunnen vertrouwen en leunen op je techniek, zodat je los kunt laten. Vakmanschap, in een woord.

"I like an element of chaos in music. That feeling is the best thing ever."

- Jeff Beck

TIP: Soms (vaak zelfs ;-)) is het effectief om een technisch aspect via je gevoel te benaderen. Waarschijnlijk ga je direct (!) een groot verschil in techniek merken, door er juist niet op te letten. Klinkt raar en tegenstrijdig, niet? Probeer dit eens: Stel je levendig voor dat je in je favoriete venue staat. Je staat op het punt je nummer te spelen en je voelt de overweldigende energie van het publiek, dat speciaal voor jou, voor dit liedje is gekomen. Ze hebben uren in de regen gestaan, voordat ze naar binnen mochten. Zij zijn the lucky ones, want het is uitverkocht en niet iedereen kon naar binnen. En nu zijn ze uitgelaten en super nieuwsgierig om je te horen spelen. Sterker, ze zingen het nummer woord voor woord mee. And now... go!

Author: Mandy Hall; <https://www.flickr.com/photos/23141978@N00/3234120115>

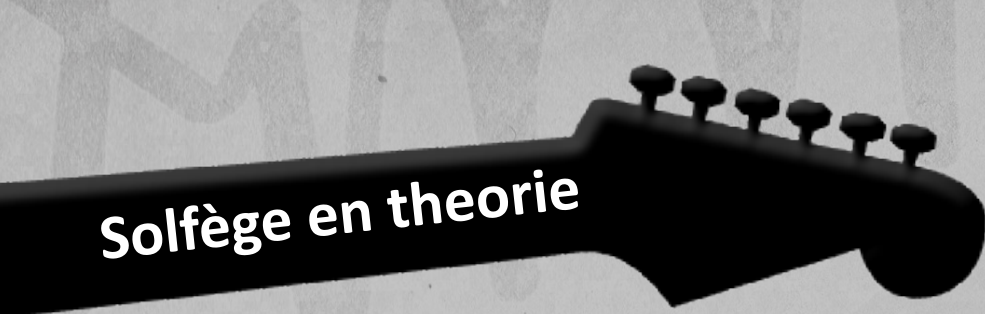
Als ik terugkijk naar mijn tijd bij VGS en de toffe mensen die ik daar heb leren kennen begin ik meteen te stralen. Door Vincent heb ik me niet alleen ontwikkeld als muzikant, maar ook als mens. Zonder zijn hulp had ik nooit het nummer over mijn overleden oma kunnen schrijven en was ik mogelijk nooit van die pijn afgekomen. Als ik nu iets kwijt moet weet ik mijn gitaar, potlood en papier te vinden. Naast het schrijven van een verlossend nummer heb ik nog zo veel meer geleerd van de jaren dat ik les had bij Vincent. Ik ben over persoonlijke angsten heen gekomen, heb veel theorie in me opgenomen en heb mezelf ook echt kunnen ontwikkelen van tiener tot jong-volwassene. Ik ben nu al een tijdje gestopt met het volgen van lessen en ik mis de gezelligheid, leerzame lessen en vooral Flynn af en toe nog wel. Gelukkig kan ik mijn huisgenoten wel nog steeds gek maken met het oefenen en herhalen van dezelfde riffjes op mijn gitaar.

Ondanks dat muziek een van mijn passies is, maakte het me niet altijd gelukkig. Ik ben daarom een aantal jaar geleden een studie in design gaan doen. Beseffen dat muziek niet mijn roeping is was erg moeilijk en confronterend. Desondanks ben ik blij met de persoon die ik nu geworden ben en ook met het werk wat ik doe. Ik had het misschien nooit gedacht, maar toffe designs maken voor grote bedrijven is stiekem altijd mijn droom geweest. Met de kennis die ik heb opgedaan bij VGS kan ik mijn designs en kunst meer naar mezelf toe trekken. Het lijkt me daarom ook leuk om ooit, naast een vaste baan, zelfstandig als kunstenaar aan de slag te gaan. Je hebt dus zeker nog niet het laatste van mij gezien.

Waar ik mij nu graag mee bezighoudt is critical design. Zo heb ik De Huilende Stoel gemaakt om kritiek te geven op het ego van de mens. Als je dichtbij de stoel komt begint hij steeds harder te huilen. Hij zit in een foetushouding, waardoor je niet op hem kunt zitten. Door objecten een emotie te geven, geef ik eigenlijk een soort knipoog naar het post-Antropoceen. Op mijn website maydehaas.nl heb ik meer werk staan.

Op mijn website maydehaas.nl of instagram @maydehaas kun je trouwens horen hoe hij huilt).

Solfège en theorie

Open je oren. Weten wat je hoort. Het doorgronden van de grammaticaregels achter de taal muziek; regels die altijd gelden⁽¹⁾. Alles, maar dan ook alles!, over intervallen, akkoorden en toonladders. En hun onderlinge relaties. Niet alleen de theorie hiervan, maar ook het razendsnel op gehoor leren herkennen en benoemen. Het trainen van je voorstellingsvermogen dus. Het kunnen spelen en opschrijven van wat je in je hoofd hoort. Het beter kunnen communiceren met je medemuzikanten. Zoals een chef kok zijn smaakpapillen traint; die proeft en besluit dat er meer dille of marjolein in moet, of wat meer arsenicum.

Dat doen wij ook. Maar dan met klanken. We praten in termen als 'kleuren', alteraties en toevoegingen. We willen meer overtuiging. Meer mid. Meer 'oenk'. We analyseren onze helden minutieus. Wat maakt hen nou zo goed! Hoe deden ze dat? We lopen 1 maat en herhalen, herhalen, herhalen die; tot we het ook kunnen, net zo moeiteloos. Of we air-guitarren onze kelen hees, en we ervaren zo hoe het voelt om ook zó goed te zijn. Los zijn van de noten; er ver boven zweven, je eigen verhaal vertellen. Naar onszelf kijkend, alsof we ons eigen publiek zijn, terwijl we aan het spelen zijn en denken 'wow, dit is geweldig! Wie speelt dit?'

En daar is lef voor nodig! Overtuiging. Zelfvertrouwen. En veel geduld. En kennis van zaken, waarop je kunt terugvallen. Kennis, die uiteindelijk leidt tot vaardigheden, waarop je kunt terugvallen: het eigenlijke vakmanschap dus. Solfège en theorie kan daar een belangrijk onderdeel van zijn! Als een koorddanser die effortlessly over een touw loopt; op 20 meter hoogte; zonder vangnet; elke avond opnieuw. Oh, ik hoor net, arsenicum niet doen!

Ik geef de cursus Solfège & Theorie al ruim 16 jaar. Ik vind het inspirerend om te zien dat dit proces van bewustwording, van dieper horen, steeds weer boven komt borrelen. Sommigen gebruiken hem om zich voor te bereiden op audities voor conservatoria (even ter info, al mijn leerlingen slagen!, soms niet de eerste keer, maar uiteindelijk komen ze daar waar ze willen komen), anderen gewoon omdat ze meer willen weten van de logica die er achter schuil gaat.

(1) naast de uitzonderingen natuurlijk, want die gelden ook altijd ;-)

Golden Rules for Ensemble Playing:

1. Everyone should play the same piece
2. Stop at every repeat sign and discuss in detail whether to take the repeat or not. Listeners will love this a lot!
3. Carefully tune your instrument before playing. That way you can play out of tune with clear conscience
4. Take your time turning pages
5. The right note at the wrong time is a wrong note (and vice-versa)
6. If everyone gets lost except you, follow those who get lost
7. If a passage is difficult, slow it down. If it's easy, speed it up. Everything will work itself out in the end
8. If you are completely lost, stop everyone and say "I think we should tune"
9. Happy are those who have not perfect pitch, for the kingdom of music is theirs
10. If the ensemble has to stop because of you, explain in detail why you got lost. Everyone will be very interested
11. A wrong note played timidly is a wrong note. A wrong note played with authority is an interpretation
12. When everyone else has finished playing, you should not play any notes you have left

Hey, ik ben Simon, ik ben een lerend muzikant. Ik speel gitaar, piano, bas en zing er ook bij. Ik heb nu al net meer dan een jaar les bij Vincent, en heb met hem dingen neergezet waarvan ik als ik nu anderhalf jaar terug zou gaan, zou denken WOW. Mijn leven bestaat nu ongeveer uit sociale contacten, school, een beetje eten en slapen en vooral muziek. Ik volg solfège elke maandag en ik geef pianoles op maandag donderdag en vrijdag. Zelf heb ik ook nog gitaarles bij Vincent en pianoles. Het is veel maar leuk.

Ook repeteer ik met mijn band elke zondag waar Vincent ons ook coacht en ons op weg helpt als we het even kwijt zijn. We repeteren in een hele gave ruimte dicht bij de uithof. De ruimte is van een kennis van me. We spelen veel verschillende muziek, we proberen nu vooral een beetje eigen nummers te maken en een sound te creëren.

Ik maak muziek omdat ik merk dat het iets is waar ik het van terug krijg, met het bedoel ik energie. De energie die ik streek in het werken aan een project, cover of wat dan ook krijg ik in het dubbele terug. En dat is voor mij iets heel belangrijks, het is iets waar ik zeker van ben, iets waarvan ik weet dat ik gelukkig word. Dat is voor mij en ik denk voor heel veel mensen heel belangrijk, en ik ben dankbaar dat ik het heb gevonden. ik leer er ook ongelooflijk veel van. Dat is misschien ook voor mij aantrekkelijk aan muziek. Ik kan het van duizend verschillende kanten bekijken en ik ben nog lang niet, waarschijnlijk nooit uitgeleerd.

Dit heeft Vincent mij ook beter leren doen en daar ben ik heel dankbaar voor, de balans hoe hij het altijd zegt in de lessen, tussen het gevoel en de techniek. Hoe je het gevoel niet kwijt raakt als je iets heel veel oefent en perfect wilt spelen.

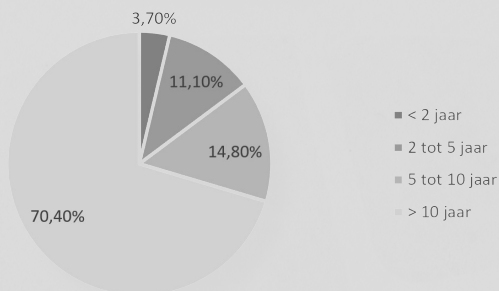
Weten wat je doet geeft vrijheid, rust en ruimte. Het gevoel dat je wilt overbrengen en niet vergeten, het gevoel dat jij het sterkst moet voelen als je speelt is het belangrijkste. Geniet er van!

“Ik maak muziek omdat ik merk dat het iets is waar ik energie van krijg.”

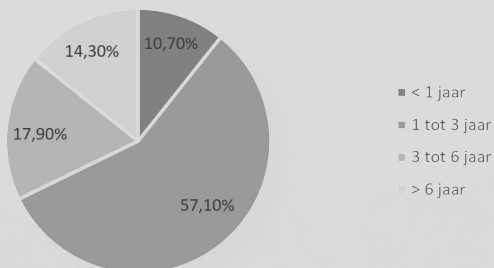

10 jaar VGS

Hoe lang speel je gitaar?

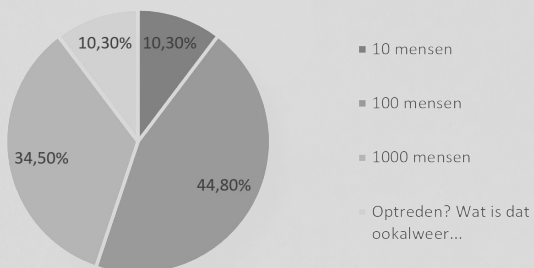
Hoe lang les (gehad) bij VGS?

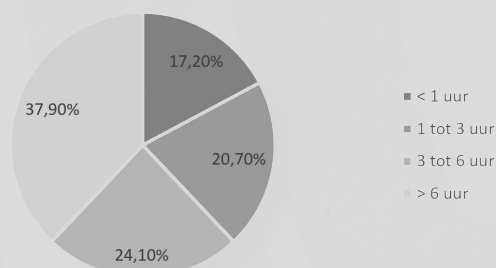
Elk jaar een Vinnie's Gittar Day (behalve 2020)

VGS Time

Wat is je grootste optreden tot nu toe? Voor...

Hoeveel uur per week maak je muziek?

Lieve VGS-e

Toen we be
inspirerende
merk. Maar
Humana, Ta
Wat betreft
Vaughan (2
Simon, Meg
Joan Armata
We zullen ju

Naast alle st
zien dat de
ook. Wat de

Tot slot was
krijgen? De
gitaar onder
'samenstel,

VGS-ers, da

rs, muzikanten en andere lezers,

sloten om een enquête te houden onder (oud)leerlingen van VGS, hadden we niet kunnen bedenken dat er zoveel gave, mooie en reacties zouden komen. Over het algemeen bleken leerlingen van VGS behoorlijk eensgezind. Bijvoorbeeld over hun favoriete gitaar liefst 51,9% stemde voor Fender! En alle andere merken als PRS, Ibanez, Martin, Vintage, Dellen, Furch, Gibson, Les Paul Epiphone, Vox Taylor en Alhambra bungelden daar een beetje bij.

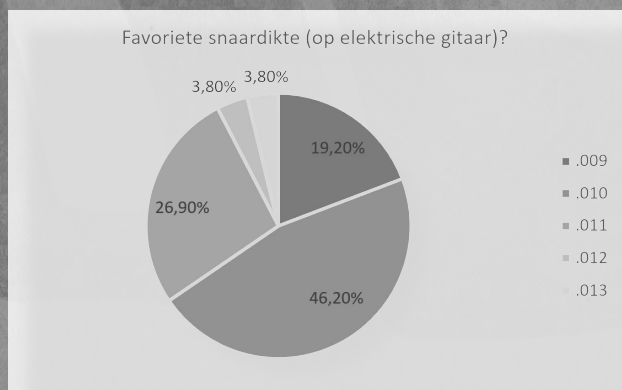
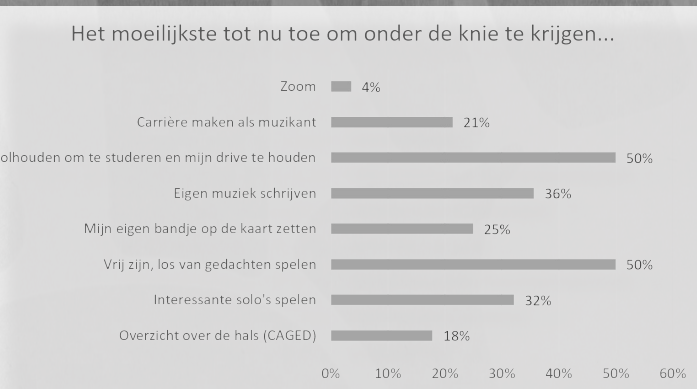
favoriete gitaristen was er een grote spreiding te zien: Jimi Hendrix (35,7%), John Mayer (32,1%), Mark Knopfler (17,9%), Stevie Ray (14,4%), B.B. King (14,3%). En verder... Jimmy Page, John Frusciante, Slash, Tim Henson, St. Vincent (Annie Clark), Lianne La Havas, Paul Duffy, David Gilmour, Edward van Halen, Tommy Emmanuel, Bootsy Collins (bassist), Fernando Sor, Francisco Tarrega, John Renbourn, Michael Hedges, Mike Silver, Johnny Marr, Joe Satriani, Andy Timmons en J.J. Cale.

Ik wil niet vermoeien met nog meer lange lappen tekst. De diagrammen spreken verder voor zich. Bekijk ze eens rustig, en herken jezelf :)

Statistiek zat er ook een aantal open vragen in de enquête, waarvan de antwoorden achterin staan. En die antwoorden laten heel mooi de essentie van gitaar spelen, en muziek maken in het algemeen, met geen mogelijkheid te vangen is in wat voor diagram of statistiek dan ook. Maar we toch iets moois met elkaar!

Als de enquête ook een mooie gelegenheid voor een kleine opiniepeiling. Waarover zouden VGS-ers graag nog eens een masterclass hebben? De top 3 masterclass onderwerpen bestaat uit: 1) arrangeren (44%) 2) improviseren (32%) en 3) solfège (20%). Verder kwamen valkuilen, leerhoud, studeren/discipline en valkuilen ook regelmatig naar voren. Een erg interessant onderwerp wat ook genoemd werd, was de intentie en communicatie tijdens het spelen met 2 of meer muzikanten.

Werkjulliewel voor alle warme, mooie, inspirerende en openhartige reacties. For the love of music (<3)

Vinnie's Gittar Day

Livestream zaterdag 26 juni

Gittar Day ... omdat het kriebelt ... we willen zo graag ... gewoon, lekker knallen ... voor publiek staan en die vibe weer voelen gieren. Ook al is het in kleinere vorm – we zijn dankbaar dat we weer mogen. Muziekmeesters maakt het technisch mogelijk, via een live stream. En **Lennard** (drums) en **Anne** (zang) en **Noa** (toetsen) zijn ook weer van de partij – het vaste team waar Gittar Day al jaren zwaar op leunt. En **Daniel** op bas, een te gekke aanvulling!

Er zitten weer zoveel mooie pareltjes tussen dit jaar. **Queen** komt voorbij, het toffe bandje rond **Simon** (de band heeft nog geen naam, dus ik noem het maar even zo ;)) met **The Rain** of een eigen nummer, **Soundgarden**, **The Black Keys**, Hendrix en **Frusciante** (altijd tof om die na elkaar te **noemen**), chord melody, misschien komen Robert, Jimi, John Paul en Bonzo nog even langs (good old **Led Zep!**) en een mooi pianostuk dat Noa als eindexamen song recentelijk deed op het Koninklijk Conservatorium Den Haag. Ook een akoestische **Furch** zal te horen zijn, twee zelfs misschien wel.

Het geluid wordt weer gedaan door **Martin**, maar wordt die dag geassisteerd door Fin, een vriend van de “Simon bende”: welkom **Fin!** **Ferry** verzorgt de live stream. En dit alles onder toezicht en genietend oog van **Yolanda!**

Het geheim van een goede performance zit hem in, heel simpel, een I Don't Care Attitude. Risico nemen. All or nothing. En die negatieve gedachten uit je hoofd bannen (al is het 'nothing' dat door je hoofd beukt). Gewoon even je ego opzij zetten. Simpel toch. Just for now; you can have your obsessions back, right after this gig ;) . Omdat dit zo on-ge-lo-fe-lijk simpel en vol-ko-men natuurlijk is (uhu), hebben we twee student concerts vooraf gehad – even lekker uitproberen onder en voor elkaar. Ik heb daarvan genoten, elke minuut! Het is zo waardevol om te oefenen in een veilige omgeving. Ik zeg het hardop: IK BEN TROTS OP JULLIE!

Laten we er een mooie Gittar Day van maken.

Let's Rock!

Omdat het op moment van schrijven nog in de pijplijn zit, even kort: Linor Oren en Alexander Techniek expert Maaïke Aarts zouden weleens een online Alexander Techniekles kunnen gaan geven, speciaal voor ons, voorafgaand aan het optreden. Mocht je niet bekend zijn met Alexander Techniek, google beide namen. Zeker als je interesse hebt in effortless oefenen en performen.

"He who makes no mistakes, usually makes nothing at all"

Gitaarles: 2008-'12

Barry's Manglemoose

Hallo VGS'ers! Mijn naam is Barry van der Knaap en ik speel gitaar. Momenteel verdien ik mijn brood door muziek en sound design te maken via mijn eigen onderneming (Manglemoose) en geef ik 1 dag in de week gitaarles. Verder maak ik deel uit van de Rotterdamse band Pangea, het akoestische duo Joyce&Barry en een nieuwe, opkomende band.

Vincent heeft eigenlijk mijn hele muzikale traject gevolgd. Ik weet nog dat ik in de brugklas zat en samen met mijn beste vriend mee wilde doen aan de talentenjacht op school. Hij kon al lekker drummen, maar ik speelde pas een jaartje gitaar. Toevallig had ik vlak voor de talentenjacht een inhaalles bij Vincent en ik vertelde hem dat we graag mee wilden doen, maar dat we nog geen idee hadden wat we zouden gaan spelen. Tijdens die les hebben Vincent en ik (voornamelijk Vincent) binnen een half uur een stuk bedacht, waarmee we uiteindelijk de talentenjacht wonnen!

Vervolgens gingen er een aantal jaren voorbij, waarin ik Vincent nog weleens tegenkwam bij optredens en leerlingendagen. Vanuit die ontmoetingen ben ik solfège- en gitaarlessen gaan volgen. Dit ontwikkelde zich al snel naar auditiecoaching voor diverse muziekleidingen. Vincent was toen heel betrokken bij dit proces. Ik weet nog dat we met een groepje van het solfègeklasje naar een open dag van Codarts zijn geweest en dat Vincent bereid was de dagen voor mijn audities een extra solfègeles in te plannen om de oren te openen. Uiteindelijk met succes! Ik werd aangenomen op de HKU!

Inmiddels ben ik al weer jaren afgestudeerd en bestaat mijn eigen bedrijf ook alweer 5 jaar. Terugkijkend vanaf die ene inhaalles tot nu wil ik Vincent bedanken voor de steun, oprechtheid, inspiratie en het enthousiasme. Hopelijk kunnen we elkaar snel weer op het podium zien staan!

Logo van Barry's project Manglemoose

Flynn. Lieve, lieve Flynn. Je mooie oren en je prachtige zwiepstaart. Je kon zo gracieus op de kade voor het huis zitten, je kop in de wind. Of, de laatste tijd zeker, in de schaduw van de takkenbossen, lekker languit tot 's avonds laat. Je hebt onnoemelijk veel harten veroverd. Samen op vakantie. Je rende achter jonge reetjes (herten, niet derrières) en kwam soms pas na een kwartier hijgend terug. Je kuste ooit een bang konijntje, die daarna rustig werd. We stookten vuurtjes. Je rende langs stranden, ging mee naar concerten. Je pakte aanmaakhoutjes en beet ze kapot op het kleed, uiteraard alleen als er bezoek was. Overal had je bijt- en speelhoutjes. Een keer raakte ik je kwijt toen ik halsoverkop het podium terug op moest. Ik zag de dirigent met één hand dirigeren. Met zijn andere hand aaide hij jou. Het publiek vond het geweldig. Je liep ook bijna altijd los in het park bij ons huis. Jouw park. Je kende alle plekjes. "Nee, niet Flynn!" klinkt het nu vol ongeloof in datzelfde park. Het ging allemaal opeens zo snel. Misschien heb je daar die bacterie opgelopen.

Zeker de laatste tijd groeiden we nog meer naar elkaar toe. Zielsverwantschap heet dat, geloof ik. Toen begon het hoesten. Alsof er iets in je keel zat. Na het weekend ging het beter, leek het. Woensdagavond werd je iets apathisch en er zat wat slijm in je neus. Toch maar even naar de dierenarts. Je had een bacteriële ontsteking in je voorluchtwegen en kreeg antibiotica. Je had ook koorts, 40,9. Dat is hoog, zei de dierenarts. Het leek beter te gaan. Maar bij het uitlaten heb ik je terug getild. "20 kilo hond" zei ik tegen je – zo van die dingen die ik vaker zei, als grapje tussen ons. Ik gaf je ook elke ochtend een nieuw koosnaampje; "fruttedepoekedepeopje" ik verzon maar wat. En dan "ja, he" erachter aan. Vaak twee keer. "Wil je hapje?". Ik duwde je stevig tegen me aan. Je schrok soms van het broodrooster. Als je je daarna uitschudde, grapte ik standaard "Nee? Wil je niet?". Tuurlijk wilde je hapje, je wist allang dat ik net klaar was met ontbijt of avondeten. 's Middags taalde je nooit naar eten; je at twee keer per dag.

Je kon ongelofelijk in de weg liggen, tijdens het klussen. Of dat je 10 meter verderop rustig in het gras lag te wachten totdat Lennard en ik klaar waren met het illegaal wegzagen van wat boomstammen in het bos. Zonder riem; zonder weg te willen lopen. Met je kop onder het zaagsel. 41,4 had je die nacht. Ik werd een beetje bang. Het enige dat ik kon doen was je pootjes nat maken, meer wist ik niet. Je temperatuur zakte naar 41. Goddank, het helpt ietsje. Die laatste nacht bleef je rusteloos. Je liep half automatisch door het huis. We zijn beneden gaan slapen. Ik had de keukendeur open gezet, zodat je naar buiten kon als je wilde afkoelen. Ik werd intuïtief wakker, zoals een moeder bij haar pasgeboren kind; je stond naast me, kortademig. Je stond een paar keer onderaan de trap. Ik hoorde je ineens naar boven gaan, de trap op strompelend. Toen zijn we boven gaan liggen, omdat jij dat aangaf. Ik heb voor de zekerheid het trapgat gebarricadeerd met gitaarkoffers. Je hebt nog een tijdje aan mijn voeteneind geslapen. Toen ging je van bed en ik hoorde je gal ophoesten. Je had 41,6 graden. Mijn god, 41,6! De dierenarts zei dat ik die dag maar moest langskomen. Je zou aan het infuus gaan. Misschien duurde het meer dan een dag, voordat je erop zou reageren. "Neem maar een boekje mee, je moet buiten wachten". "Nope", zei ik. "Ik blijf bij Flynn!". Ik pakte mijn auto en bereidde me voor op een paar dagen met jou bij de dierenarts. Jij stond daas naar me te kijken. Achteraf denk ik dat je dacht "je hoeft er alleen maar heen te rijden, meer niet". Jij was al verder. Ik niet. Ik was in mijn regelmodus. Kussentje mee, dekentje. Zo'n kinderbadje, dan hoeven we niet te kloten met zo'n emmer. Portemonnee. Nog even snel tanken. Je wilde tegen me aan zitten, op schoot. Ik zag dat je het wilde. Om afscheid te nemen, denk ik nu. Maar ik legde je terug op je natte handdoeken. Dat is beter tegen de koorts. Tuurlijk zag ik dat beeld voor me, dat je tegen me aan zou zitten onderweg. En dat ik daar aan zou komen met kletsnatte kleren. Maar ik dacht nog steeds dat we die koorts eronder zouden krijgen. Dat we erdoor heen gingen komen; zo'n ervaring die ons alleen maar nóg dichter bij elkaar zou brengen. Goddank was het minder heet toen we in de auto zaten. Toen we aankwamen, tolden je ogen. Direct ging je aan het infuus. Ik kon kiezen; je kon met mij mee in de auto ("maar het is wel warm buiten") of alleen naar de OK met airco ("dat is wel het beste voor je hond"). "Het eerste uur is bepalend". Ze zouden je elk half uur naar buiten dragen, zodat ik je kon aaien. Zei ze. Wat ze had móeten zeggen is: "Blijf maar het eerste uur bij hem in de OK, ook al lig je daar een beetje in de weg. Totdat hij stabiel is. Daarna kun je hem elk half uur bezoeken".

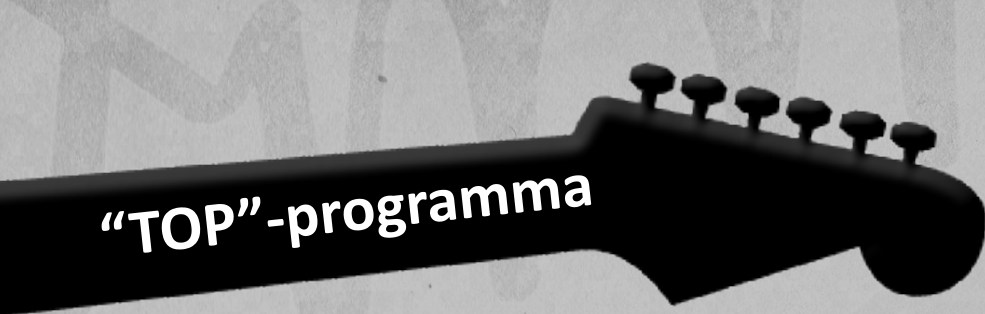
“Everyone you meet is fighting a battle you know nothing about. Be kind. Always” - Robin Williams

Als de dood zo dichtbij is, zie je heel scherp de werkelijkheid. Je doorziet de leugens, de ragfijne manipulaties, de gespeelde intenties, de professionele empathie. De onkunde. Flijmscherp. Je werd weggedragen naar de OK. Een assistente bleef haken met het infuus aan de deurpost. Twee keer. Ik zag Fraukje staan opereren. Waarom zei ik niet hardop “Fraukje, zorg alsjeblieft goed voor Flynn”? Ik zit in de auto, die ik alvast in de schaduw had geparkeerd. Ik probeerde me te focussen. Om op die manier toch bij je te kunnen zijn. Ik vroeg aan boven, aan Nen (zij is anderhalf jaar geleden overleden en was een grote hulp voor mij en ook Flynn. Ze was gek op Flynn!) wat ik het beste kon doen nu. Geef me een teken; één enkel teken en ik dender terug die OK binnen om tegen hem aan te gaan liggen! Hij zál weten dat ik voor hem gevochten heb, godverdomme! Maar ik voelde juist rust in mijn lijf komen. Ik voelde Flynn, die op mijn schoot zat. Zoals hij dat eerder die ochtend al wilde, maar wat ik niet toestond. In gedachten zei ik tegen hem “Het is ok, lieverd. Wat er ook gebeurt, wat je ook kiest, het is ok!”. Ik voelde hem van me afgaan, de verte in. Hij kwam nog terug in mijn schoot. Ik dacht nog even, misschien ben je dáár geweest en kies je ervoor om terug te keren – dat heb ik wel eens gelezen in een boek over bijna-dood-ervaringen. Toen stond opeens die assistente naast mijn auto; die van dat infuus-haak-gebeuren. Of ik meeding. Ze glimlachte erbij. Uit niet zo goed met de situatie om kunnen gaan, denk ik. Je laatste minuten hier heb ik naast je gelegen; zoals we altijd lagen als we samen een film keken. Of ‘s morgens nadat de wekker was gegaan, totdat ik zei “kom, we gaan eruit Flynn”. Jij als eerste, ik smokkelde altijd een beetje. Je hartje stopte. Je geest was eerder al vooruit gegaan. Fraukje begeleidde geweldig. Ze was onder de indruk van je. Niet gespeeld, maar écht onder de indruk. “Ik heb hem vaak gecheckt terwijl ik aan het opereren was. Het is ongeloofelijk hoe snel het is gegaan allemaal. Ik vind het heel erg voor Flynn”, zei ze. Dat is troostend. Fraukje is de reden waarom Flynn en ik altijd 1,5 uur naar Elst reden, in plaats van naar een dierenarts om de hoek. Op dit soort momenten wil je mensen om je heen die echt zijn.

Opeens ben je dood. Twee dagen geleden rende je nog speels achter een jonge hond aan, en je genoot ervan. Of dook je boven op een ander hond, ietwat beschamend voor de baasjes eromheen. Ik zei maar “Er gebeurt niets hoor. Die van mij is gecastreerd”. “Er gebeurt niets. Die van mij heeft geeneens een baarmoeder” kreeg ik droog als antwoord terug. Nu ik terugdenk was het misschien niet eens zo opeens. Van die kleine signalen; die me wel opvielen, maar die ik niet eerder in dit verband heb geplaatst. Een paar dagen geleden bijvoorbeeld las ik een mooie tekst. Zoiets als “aai elkaar. Geniet ervan. Ooit is het de laatste keer dat je elkaar aanraakt”. Ik probeerde het; nu weet ik wat ze ermee bedoelen. Of die terloopse opmerking van mijn buurvrouw van de week tijdens het uitlaten, over dat je zo’n goede mentor bent voor de jonge hondjes in de buurt, en voor hun baasjes. Je was ooit een verwaarloosde, angstige hond. 6 jaar later wordt dit over je gezegd; hoe bijzonder is dat, Flynn! Of die intense droom van laatst. Zo’n droom die nog dagen na zindert. Over een voor mij bijzondere vrouw, die ik maar moeilijk vergeten kan, omdat ze met een ander is. Die opeens, vol overgave, naast me komt liggen. Ik voel de rust, de intense liefde; warme, diepe zieleliefde. “Zo mooi dat ik dit heb mogen ervaren, ook al is ze niet bij me” gonst er dagen door me heen. Misschien was het een voorbode; om me voor te bereiden op wat komen moest. Mijn lieve neefje en broer kwamen helpen om het graf klaar te maken. J.D. lag er al in. Jij nu ook; omringt met aarde van de plek waar jij je eigen, veilige kuil gegraven had.

Zeker de laatste weken keken we elkaar aan, dieper dan anders. Tot op de laatste minuut was het speciaal en bijzonder en toch zo gewoon en vanzelfsprekend. Natuurlijk had ik je graag nog een paar jaar hier gehad. Je was pas 8,5 en super gezond. Maar dat is misschien mijn beperkte, aardse logica. Misschien zit je leerproces erop en moet je verder. Dit soort dingen kun je niet forceren; ze gebeuren gewoon, of je het wilt of niet. Je kunt maar beter meebewegen; en ondertussen kijken, zoveel mogelijk aanwezig proberen te zijn en je eigen koers gaan.

Flynn, ik hoop dat je terugkijkt op een bijzondere tijd samen. Kom nog maar vaak terug in mijn dromen; dan gaan we lekker knuffelen, spelen en gek doen. De dingen die we altijd deden, die alleen wij zo kennen van elkaar. Dank je wel, lieverd. We hebben er alles uitgehaald, tot op het allerlaatst. Dank je wel dat je me uitkoos. Ik ben mateloos trots op je. Dank je wel dat je er was. Het is ok zo. Ik hou van jou.

"TOP"-programma

Stel, je bent voetballer (wat god verhoede) en je hebt talent (van diezelfde god). Of aanleg. Of in ieder geval aanleg voor talent. Of je hebt een vader die vindt dat je een vorm van talent hebt, bent of zou moeten hebben. Get the picture? In dat geval is het niet ondenkbaar dat er een batterij aan coaches, scouts, sponsors en VIPs klaar staan om je al dan niet latent aanwezige talent tot het uiterste uit je te persen. Ik chargeer, I know. Nu terug naar onze muziekwereld. Het is daar ploeteren, zwoegen en door de modder ploegen, ook al heb je, of je band, een overmaat aan talent, drive, geduld en noodzaak om iets met dat talent te doen. Of je nu net begint of al jaren op het podium staat. You're on your own, zagezegd. En daar is niets mis mee. Alles is er, maar je wordt hopeloos gehinderd omdat je omgeving je niet stimuleert. Nog steeds, daar is niets mis mee, dat vormt je. Wat kan leiden tot zelfkritiek of gedachten als 'ik ben niet goed genoeg'. En dan begin je te denken aan stoppen. Ok, hier gaat het een beetje mis. Ergens zijn er grenzen, hoe weerbaar je ook bent.

*"What would you do, if I sang out of tune
Would you stand up and walk out on me?
Lend me your ears and I'll sing you a song
I'll try not to sing out of key
I get by with a little help from my friends
gonna try with a little help from my
friends"*

Lyrics: With a Little Help From My Friends

– The Beatles/ Joe Cocker

MUZIEKMEESTERS
WESTLAND

westland
CULTUURWEB

**“I don’t like studying.
I hate studying.
I like learning.
Learning is beautiful”**

– Natalie Portman

We (*) willen onderzoeken of we iets voor jou kunnen betekenen, in de zin van coaching en begeleiding; vertrekkend vanuit jouw behoeften en wensen. JIJ staat centraal. We willen met een deskundig team samen met jou bepalen wat voor jou belangrijk is. Met ervaren professionals, die een open mind hebben – die beseffen dat coachen niet(!) het aandragen is van een antwoord, oplossing of methode (om daarna met een glimlach hun eigen ego te strelen met de gedachte ‘wat een goeie coach ben ik toch ook eigenlijk’). Nee, het gaat erom dat jijzelf die oplossing weet te vinden – met wat extra deskundige hulp van buitenaf, indien gewenst. Zoals dat spelletje dat je vroeger misschien wel gespeeld hebt; dan moest je op zoek naar iets roods en dan zei je vriendje of vriendinnetje steeds ‘kouder’ of ‘warmer’, totdat je het gevonden had.

We maken dan samen een plan, waarbij jij, met onze hulp uiteraard, de kar trekt. Dat doe je omdat je nu eenmaal zelf verantwoordelijk bent voor je eigen ontwikkeling. Je kunt maar beter zelf je eigen vaardigheden ontwikkelen. Want daar kun je dan later op terugvallen. We gaan vooral inzoomen op dingen die niet rechtstreeks met je instrument te maken hebben, want daar heb je je (hoofdvak) docent voor. Denk aan

- *Podium presence: hoe vertel ik mijn verhaal?*
- *Hoe studeer ik effectief?*
- *Hoe word ik mentaal/ spiritueel meer weerbaar: Effortless Mastery, Alexander Techniek, Yoga, Tai Chi, “Hoe ga je om met dat (vaak negatieve) stemmetje in je hoofd”*
- *Arrangeren/ componeren: hoe kom ik van een tof idee naar een compleet nummer muzikale carrière: wel of niet naar een conservatorium, of hoe kom ik/ mijn band aan optredens?*
- *Dogtraining (geen goede keuze ;-))*
- *Studio opname: wat komt er bij kijken?*
- *Solfège en theorie: “weten wat je hoort”*

... er zijn nog zoveel andere opties!

(*) En “we” is: Yolanda van Muziekmeesters Westland, Ines en Jeroen van Westland Cultuurweb en ikzelf (Vincent) – in het begin hebben Rianne en Ferry hier ook aan meegeschreven. We zijn aan het vergaderen geslagen om beleidslijnen te formuleren en willen in januari 2022 met een pilot starten, waarbij iedereen van tussen de (groot) 15 en 21 jaar met talent en ervaring, uit alle genres zich kan aanmelden. Onder welke naam we dit gaan doen is nog niet duidelijk: TOP programma of PLUS traject of... Misschien heb je wel een goede suggestie?

Yolanda Davids - interview

Yolanda Davids is harpiste en harpdocente. Ze heeft op het conservatorium van Utrecht en van Rotterdam gezeten, en gestudeerd bij beroemde harpistes als Emily Heyens, Susanna Mildonian en Marie Claire Jamet. Sinds 2018 is ze manager van Muziekmeesters Westland, waar ze ook elke donderdag les geeft. Vinnie's gittar school heeft nauwe samenwerking met Muziekmeesters Westland.

Hoe ben je begonnen op de harp?

Ik kom uit een keurig nette christelijke familie uit Breukelen. Klassieke muziek stond hoog bij ons in het vaandel. Thuis werd er ook alleen maar klassieke muziek gedraaid. Toen ik aan mijn ouders vertelde dat ik harp wilde spelen, was dat natuurlijk best wel een probleem, want dat viel buiten het christelijke plaatje van piano, orgel en blokfluit.

Uiteindelijk heb ik het voor elkaar gekregen dat ik harp mocht spelen, omdat Phia Berghout, harpiste van het concertgebouw, in Breukelen woonde. Phia regelde altijd alles voor de lokale muziekschool, en als ze er lucht van kreeg dat iemand harp wilde spelen, dan ging ze er achteraan. Ze heeft mijn ouders opgebeld, die helemaal niet beseften hoe beroemd zij was, en ze zei "Ja, ik hoorde dat Yolanda wil harpspelen. Nou ik weet nog wel een harpje," en dan ging ze dat gewoon regelen. Jaren later beseften we pas hoe beroemd ze echt was, en dat ze dit in Breukelen allemaal zo regelde was echt heel grappig.

Je hebt gestudeerd op het conservatorium in Rotterdam. Heb je muzikale uitstapen gemaakt van de klassieke muziek af?

Op het conservatorium heb ik nog in een band gezeten. Ik heb veel wereldmuziek gespeeld, en ook nog een paar jaar in een jazzband gezeten. Jazz vond ik erg lastig. Dit waren vooral uitgeschreven partijen hoor, want improviseren durfde ik toen nog niet. In de jaren 70 en 80 van de vorige eeuw waren de afdelingen op het conservatorium super gescheiden. Zeker in de klassieke afdeling zat je vast aan de noten en de interpretaties van het traditionele harprepertoire. Improvisatie paste hier niet echt tussen, dus je maakte maar weinig uitstapjes richting andere afdelingen op het conservatorium. Tenminste, in die tijd heb ik het zo ervaren. Natuurlijk worden mensen ook nu opgeleid voor de klassieke concertpraktijk. De lat ligt gigantisch hoog, en de speelmannieren liggen gigantisch vast. Leuk! Ik vond het geweldig, maar achteraf denk ik dat er meer onder de zon is dan dat. Dat er meer eigen expressie mag gebeuren op het conservatorium.

Nu ik ouder ben kan ik dat meer overzien, en vind ik dat ik veel vrijer op mijn instrument ben dan toen ik jong was. Dat kan ik tegen iedereen zeggen, het is helemaal niet erg om ouder te worden. Het is zo leuk om dan overzicht te hebben over een heleboel dingen, en ervaring te hebben en de goeie dingen te zien.

Vrij willen zijn op je instrument is voor ons gitaristen een herkenbare wens. Wat voor advies zou je hebben voor mensen die nu nog moeite hebben om vrij te zijn op hun instrument?

Nou, neem les van Vincent! *lacht* Misschien niet per se van Vincent, maar van iemand zoals Vincent. Iemand die je uitdaagt om de noten en techniek los te laten, en gewoon muziek te gaan maken. Dat is niet voor iedereen die op muzikles zit weggelegd. Er zijn ook heel veel mensen die op muzikles zitten en zich graag vasthouden aan de patronen die ze veilig vinden. Dat is ook heel mooi. Zelf had ik die behoefte ook niet, maar jongeren en kinderen die net beginnen zou je echt met alles in aanraking willen brengen, totdat ze echt weten wat ze willen. Dan kunnen ze altijd nog kiezen of ze de bladmuziek van linksboven naar rechtsonder willen volgen, of willen improviseren.

Theorie en solfège helpt ook erg in het vrij worden. Ik vind dit een belangrijk onderdeel van de muziekschool. Het is mijn ambitie dat iedereen daar iets van mee krijgt en kan zien hoe leuk dat is.

Wat voor ambities heb je nog meer voor de muziekschool?

Een van mijn ambities is absoluut om een goede pop afdeling te hebben. Dit is iets waar ik het met Vincent en anderen over gehad heb, en we hadden wel een beetje plannetjes. Dat is iets waar ik aan wil werken. Dat er kinderen binnenkomen op les, en dat het geen 3 maanden duurt of ze zitten in een bandje.

Iets anders waar we aan werken, dat buiten de muziekschool valt, is het TOP traject. Een coachingstraject voor talentvolle amateurs. We willen een soort platform creëren waarbij een groep muzikanten gecoacht wordt binnen een vastliggende periode. De groep gaat dan ook bijvoorbeeld muziek componeren en samen muziek maken. Om te laten zien hoeveel talent er in het Westland is, maar ook om perspectief te bieden aan de jonge instromers bij Muziekmeesters. Het is natuurlijk gaaf als jongeren gaan zien "hé, als ik heel erg mijn best doe dan kan ik misschien ook wel een halfjaar meedraaien met TOP."

*Dear music,
Thank you for always
clearing my head,
healing my heart and
lifting my spirits.*

Heb je nog tips voor leerlingen die naar het conservatorium willen gaan?

Als het je droom is, dan moet je het sowieso doen. Als het je droom is om heel veel geld te gaan verdienen, vergeet het maar. Natuurlijk kan het heel goed gaan, maar in de basis is er gewoon niet veel werk. Als je interesse hebt in lesgeven, dan is het geweldig. Dus geef lesgeven een kans en probeer bij jezelf de interesse voor het lesgeven op te wekken. Want hoe leuk is het om een paar dagen in de week les te geven en daarnaast jezelf te ontwikkelen, en gewoon heel veel te spelen? Maar het is ook hartstikke leuk om vijf dagen in de week les te geven. Het is gewoon heel inspirerend, dus ik zou nooit de educatie nooit loslaten.

Scott Henderson

This page will be totally dedicated to the one and only, true master of tone and versatile guitar hero who inspired so many players worldwide, yet always humble and focussed on his music, mister Robben Fo... haha, no, Scott Henderson of course (I know he'll read this, I'd like to see him pissed off for a second ;-)). We never did this before, dedicating a whole page to one person, we usually do 2 or 3 pages, but since Scott opened Vinnie's Gittar School in 2010, we gladly make an exception(1). When he talked about our school on Guitar Wank (check out this podcast, guys!), he complained he was never on a cover of guitar magazines anymore – worse, they prefer putting gear on it. Not VGMagazine; we gave him his cover back. He truly deserves it!

I can honestly say that in almost all my lessons or workshops there are some traces that go back to what he taught me in all these years; through his videos, the many clinics I could record (as the only one in the room), his personal advice ... but mostly through the many, many stages he fearlessly destroyed, while putting me on the guest list. I don't think I would be the guitar player I am today, without his guidance – I would have been much better probably. Happier for sure. And play in tune.

Scott, co-founder of Tribal Tech and one of the best blues players in the world, set the bar so high; his level of playing, his knowledge of tastefully playing outside, combining blues with rock and fusion while borrowing from jazz and his still growing composing skills are outerworldly. Oh, in case Johan Derksen reads this, here's a request from everyone at VGSchool: get Scott to Grolloo ;-).

On his website www.scotthenderson.net link to 'message board'. There is a ton of information about everything you need and want to know as a guitarist – pedals, amps, recording, teaching, touring, guitar parts, speakers. Even dog training and plain funny stories.

"Be fearless. Always take risk"
-SH

"Take my advice, I'm not using it"
-SH

"All jazz players combine scales, all the time"
-SH

"Learn the lick, then learn from the lick"
-SH

"For me, the ultimate form of expression is blues, where jazz appeals to me on an intellectual level"
-SH

"My neighbour called the cops for me playing Jeff Beck too loud. They arrested him."
-SH's neighbour, probably

The name Vinnie's Gittar School is stole... well, inspired by a blues song called "Gittar School", on his 1997 album *Tore Down House* (of course I asked and got permission from Scott): "Lost my job at McDonald's, kept droppin' burgers on the floor. Everybody knows I ain't nothing but a fool, so mama won't ya take me to Gittar School." Basically stating that if you're too dumb to do anything else, learn to play guitar and become a star.

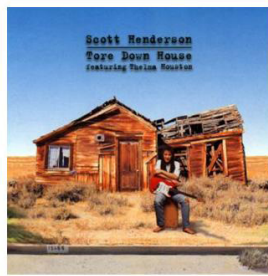
Scott wrote:

"I had some great workshops at Vinnie's Gittar School. Unlike some workshops I've done where the students are very shy and it's next to impossible to get them to ask a question, the students at Vinnie's school were happy to ask questions and were very interactive during the class. I think that's due to the kind of school they're going to and how their teachers have instructed them. In a stale, academic environment, students can be withdrawn and afraid to participate, but in an environment where students are encouraged to be open, fearless, and ALWAYS question tradition, they have more fun and learn faster. Vinnie runs that kind of school, and it was a pleasure to teach his students."

Scott for starters:

If you're not familiar with the work of Scott, please check out these blues songs (in any order):

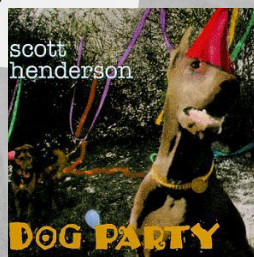
I Hate You (album *Tore Down House*, 1997): this parody is a lovely, yet not so lovely duet, sung by Thelma Houston and Masta Edwards. One of the most outstanding songs by Scott – funny as hell: "leave my mother out of this!"

Dolemite (album: *Tore Down House*, 1997): a fast, kind of standard blues song, with an unplayable riff between the I and IV chord, followed by two II-V progressions in the bridge. Check out the solo, especially the phrase at 3:26. Whenever I play the last line of that phrase on stage, using minor pentatonics with a b5 (blue-note), I always get eye contact from my fellow players giving me that 'nice man!' smile – that's how great that line is! Oh, by the way, "there's nothing in my trunk, man!"

Tore Down House (album *Tore Down House*, 1997): a beautiful blues ballad with great changes. If you wonder what a great Fender tone should sound like, listen to this song. This really makes you feel at home, the moment you hear the first notes.

Hole Diggin' (album: *Dog Party*, 1994): 4:19 minutes of a straight blues classic, heavily leaning on Stevie Ray's *Rude Mood*, but with a II V in the turn around. This is the famous last song on every gig, where the audience bark every night! On the night after the opening of VGS, Scott dedicated this song to my dog J.D. :-).

Come Together (HBC, live *Playa del Carma*, 2013): HBC stands for the super jazz trio (Scott) Henderson (g), (Jeff) Berlin (b) and (Dennis) Chambers (dr) – basically a top 40 jazzband. This Beatles classic is turned upside down and gives me goosebumps every time I hear it.

Stratus (HBC, album 2012): this Billy Cobham song is done by many others; check Jeff Beck's version as well. This song has a great energy and Scott made it rocky. I love the guitar solo, using diminished lines, but I am not such a big fan of Jeff Berlin's tone and groove on the album version. But live, my god, they kill this song!

Wat is een echte eye-opener geweest voor jou (in de lessen)?

- Oefening baart kunst (als je oefent merk je dat je jezelf naar een hoger niveau tilt)
- Hoeveel het helpt om regelmatig met een metronoom te oefenen.
- Avoid notes, eigenlijk een heel simpel concept, maar duurde toch lang voor ik het echt wist te waarderen. Nu ik het eenmaal begrijp maak ik veel sterkere solo's!
- Het hele solfège onderdeel over akkoorden, toonladders en intervallen en dat vervolgens terugkoppelen naar je instrument en songwriting.
- De lessen bij Vincent waren top en ik heb echt heel veel geleerd! Maar hetgeen waar ik misschien nog het meest van leerde, waren onze improvisatiesessies aan het einde van de les. Hierdoor leerde ik niet teveel nadenken en helemaal opgaan in de muziek en nieuwe dingen te proberen. Dat was heel gaaf!
- Dat je niet perfect hoeft te spelen om een toffe solo of nummer neer te zetten. Het gaat erom dat mensen je emotie door je gitaar heen voelen.
- Dat ik met een beetje werk grote stappen kon maken met mijn muzikaliteit
- De blues en de kerktoonladders.
- De impact die jou eigen gevoelens en gedachten hebben op je spel.
- Hoe interessant herhaling, stilte en minimalisme kan zijn in gitaarsolo's
- Ik ben zelf ontzettend perfectionistisch, nou is dat opzich geen slechte eigenschap hoor. Maar ik heb in de gitaarlessen wel geleerd dat het niet alleen om de 'technische kant' gaat, wel belangrijk natuurlijk maar streven naar perfect levert alleen maar frustratie op.
- Hoe alles in muziek hand in hand gaat. (Voornamelijk communicatie, drive en intentie zijn belangrijk, daarna bijv. kennis en skill)
- Te snappen wat ik deed; zing al meerstemmig sinds peuter maar heb de wetmatigheden geleerd door muziektheorie
- De akkoord vormen leren en leren omgaan met beperkingen. Rust leren vinden in improvisatie. Hoe relaxter hoe beter. Snelheid is ondergeschikt aan timing.
- Het lesgeven van VincentDe connectie tussen theorie en praktijk. Het (direct) kunnen toepassen van wat ik leer op muziek maakt dat het gaat leven.
- Het moment dat als ik iets goed onder de knie had dat ik daardoor met veel meer rust en minder stress het kon spelen en er meer van kon genieten. dit gaf me vrijheid ook bij optredens en rust en het feit dat ik merkte dat ik de energie die ik er in stak terugkreeg
- Je hebt schijnbaar niet zo veel kracht nodig om een noot te fretten
- Het vrij spelen, play like a fool, het is helaas nog niet helemaal gelukt maar ik ben er fanatiek mee bezig
- Bevestiging hoe akkoorden in het caged systeem werken.
- De hele houding van Vincent naar muziek maken, is wel iets wat bij me gaat blijven.
- Het gebruik van CAGED en het overzicht over de hals zijn voor mij de grootste eye-openers geweest.

Waarom speel je gitaar?

- Omdat je er zo'n enorme supergave kick van krijgt!
- Misschien een iets te simpel antwoord, maar ik vind het gewoon heel erg leuk!
- Omdat er altijd een nieuwe puzzel en uitdaging te vinden is, het oplossen ervan is te gek!
- Deze moeilijke vraag heeft Vincent mij al vaak gesteld en vaak zijn mijn antwoorden lang en onsamenvattend haha Maar waar het op neer komt: ik speel gitaar omdat er iets van binnen zit dat schreeuwt dat ik dit moet doen.
- Toen ik nog aan het studeren was, had ik veel meer tijd en maakte ik ook veel meer tijd om muziek te maken. Toen deed ik het echt net het doel op te gaan treden. Dit is toen ik ben gaan werken helaas een stuk minder geworden. Tegenwoordig speel ik vooral nog voor de lol, maar ben ik niet meer actief in een band. Maar heb er nog steeds plezier in.
- Het is voor mij een uitlaatklep. Dit begon met het spelen van gitaar, maar uiteindelijk heb ik zo veel opgekropte emoties los kunnen laten door het schrijven van eigen liedjes. En als mensen je nummer goed vinden is dat extra belonend.
- Omdat het voor mij het prettigste instrument is om mezelf bij het zingen van mijn liedjes te begeleiden en omdat het stoer is
- Als creatieve outlet en een manier om te kunnen ontspannen of juist losgaan op het podium.
- Mijn gitaar is, en wordt steeds meer, een verlengstuk van mezelf. Een manier om me te uiten, waar woorden tekort schieten. En zo de wereld af en toe een klein beetje mooier te maken :)
- Ik ben begonnen omdat ik destijds erg fan was van de Red Hot Chili Peppers en John Frusciante en graag een instrument wilde leren bespelen. Zo werd ik warm voor de gitaar

Wat is je beste advies aan andere gitaristen?

- Speel omdat je het leuk/gaaf vindt
- Wanneer je een liedje leert, zet de metronoom ook eens op 75% van het daadwerkelijke tempo.
- Het is belangrijker de beste versie van jezelf te zijn, dan de beste gitarist!
- Sta open voor alle soorten genres en samenwerkingen die op je pad komen. Probeer daaruit jouw identiteit te ontdekken als muzikant. Welke artiesten raken je en waarom? Wat ligt je goed? Omarm dat, dat is wat jou uniek maakt.
- Verder vergelijk jezelf niet met anderen, heb geduld en heb plezier!
- Wat motiveert je om gitaar te spelen? Zorg altijd dat je geprikkeld blijft, als je 1 doel bereikt hebt, ga op zoek naar je volgende uitdaging. Leer van andere (bekende) gitaristen, speel samen met andere muzikanten en probeer te horen wat je kan toevoegen aan je band. En het belangrijkste, maak plezier!
- Als je er echt van houdt, wees dan vooral geduldig. Je gaat niet alles in één keer kunnen spelen. Maar dat het moeite kost maakt het juist leuk en extra rewarding.
- Denk in zinnen ipv in woorden/motiefjes of letters/noten
- Zoek je eigen style en manier van spelen! Experimenteer en zoek uit wat jou uniek maakt als gitarist.
- Durf je te laten raken door muziek, de muziek die je speelt, schrijft en hoort.
- Speel samen andere muzikanten en luister goed naar hoe zij spelen
- Regelmatig oefenen, al is het 5 minuutjes, brengt je veel verder dan 1 keer in de week een hele middag spelen. (Niet dat ik daar zelf een held in ben, maar het is wel 100% waar)
- Maak muziek en speel met anderen. Solo's zijn naar mijn mening pas interessant als ze de hele band liften, en niet alleen jezelf.
- Ga saxofoon spelen..;-) Nee hoor, luister naar je medemuzikanten en respecteer elkaars fouten en beperkingen.
- Geef nooit op en doe nooit je gitaar weg. Geen zin is een tijdelijke periode
- Doe het gewoon, ook al heb je het nog nooit gedaan. Laat je niet tegenhouden door hoe ver anderen al zijn. Als je nooit begint, zul je er nooit komen.
- Leer nieuwe dingen, maar houd altijd verbinding met wat je inspireert en motiveert.
- Wees niet te streng voor jezelf maar wees wel realistisch en zorg dat je niet vergeet waarom je muziek maakt. want je doet het voor jezelf.
- Niet denken maar doen
- Genieten en sta open voor feedback van anderen, ook niet-gitaristen
- Lol trappen!
- Wees jezelf, kopieer (zo min mogelijk) anderen.
- Maak er wat leuks van
- Wanneer je op het podium staat, niet nadenken, maar doen. Laat jezelf meenemen in de muziek.

- Gitaar is sowieso het coolste instrument wat er bestaat. Je kan er zo ontzettend veel mee en daar hou ik van.
- Ik maak muziek om te connecten met mensen en mn energie en gevoel er in te leggen. Dit doe ik het liefst met (veel) (verschillende) mensen. Muziek is echt een heel belangrijke sociale "pilaar" in mn leven :)
- De vrijheid om je gevoel te uiten. Dynamiek en bereik. Elke dag leer je erbij. Komt nooit een eind aan.
- Ontspanning. Vermaak voor mezelf en een ander. Het is zo bijzonder om een nummer te kunnen spelen en zingen. Het is fantastisch om te zien dat het iemand anders wat doet.
- Omdat ik mezelf en anderen met mijn eigen muziek kan raken.
- Het is dé manier voor mij om gedachtes en emoties te uiten, danwel los te laten. Dat, en muziek maken is gewoon vet.
- De reden waarom ik het instrument gitaar speel is omdat het voor mij een fijne en rustige manier is om emotie te kunnen uiten met iets wat ik mee kan nemen en je kan er natuurlijk ook heerlijk op rocken wat ook fijn is als je even los wilt gaan. Het is iets wat me kracht geeft als ik het vasthoud en bespeel en dat is belangrijk
- Omdat ik altijd vol bewondering sta te kijken hoe de pro's helemaal los staan te gaan op het podium.
- Waarom niet. Gitaar is een instrument en met instrumenten maak je muziek, met muziek kan je iemand emotioneel raken.
- Het is de leukste hobby mogelijk.
- Expressie van mijn emoties, gevoel en om uiting te geven aan mijn geloof.
- Soms verdwijn ik in het moment en de muziek, het zet in me in een bepaalde mindset. Net als bij muziek luisteren, maar dan in een actieve rol.
- Ik speel gitaar omdat ik het een erg interessant en mooi instrument vindt. Het is voor mij de maker van het verschil tussen een goed of slecht nummer.

"The word Listen contains the same letters as the word Silent" – Alfred Brendel

VOX

"Kwaliteit is nooit toeval"

"Play the music, not the instrument"

The Musical ear can
only hear what the
mind is prepared to
understand"

"There is no freedom without discipline" — Kris Goessens

**"Life has many
changes. Tomorrow
it may rain, and
it's supposed to be
sunshine, 'cause it's
summertime. But**

**God's got a
funny soul,
he plays
like Charlie
Parker."**
— Charles
Mingus

**"Veel Westlanders houden niet van
muziek. Maar ze zijn dol op het
geluid dat het maakt"**

**"One of the greatest things
you can do to help others is
not just to share and give what
you have, but to help them
discover what they have within
themselves to help themselves"**
— Rita Zahara

**"Wat is
voor jou
belangrijk?"**

**"Everyone you
meet is fighting
a battle you know
nothing about. Be kind.
Always" - Robin Williams**

**"Nothing will stop you
being creative more
effectively as the fear
of making a
mistake"**
— John Cleese

**"Als alleen de
vogels met de
mooiste stem
zouden mogen
zingen, zou
het erg stil zijn
in het bos"**

SENNHEISER 609
MADE IN GERMANY